

[Rager.]

dende i Spidsen, Forsvarsmulighederne er langt tilbage, og jeg vil gerne sige, at for mig, der har haft den Anskuelse, at vort Land i den tidligere Verden krigsmæssigt set var evneløst, staar det saaledes, at det i den nuværende Verden, hvor Rustningerne vokser, er endnu mere evneløst, relativt vanskeligere stillet end før. Derfor kan vi ikke, maa vi ikke og bør vi ikke regne med Spor af aktiv Indsats fra vor Side, en Indsats, der kan betyde noget virkeligt i Retning af Afvisning af saadanne Angreb. Jeg gør disse Bemærkninger ikke for at fremkalde en Debat nu, men kun fordi jeg er nødt til at fremsætte dem efter de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har fremsat.

Det, vi maa gøre, er at tilstræbe i enhver given Situation at føre en Politik, hvorved Muligheden for, at Angreb af denne Art rettes imod os, undgaas, men, som jeg har sagt, vi maa acceptere Kommissionens Standpunkt: at helt bort fra Muligheden for, at et saadant Angreb kan finde Sted, kan vi ikke komme. Det, vi da maa gøre, er at forsøge at mildne Følgerne deraf. Det er givet, at dette sker i størst Udstrækning og bedst derigennem, at man har forberedt sig og ved, hvad man vil gøre, naar de forskellige Forhold indtræffer. Her har Kommissionen jo peget paa, at alle de forskellige individuelle Foranstaltninger med Anskaffelse af Gasmasker, Indretning af bombesikre Kældere og alt dette i almindelige Beboelsesbygninger maa man vise til Side. Det kan give en falsk Tryghedsfølelse, som man ikke fra de lovgivende og administrerende Myndigheders Side bør indgive Befolkningen. Man maa tværtimod uden at overdrive Nervøsiteten gøre det saaledes, at man ved, hvor stor Faren i det givne Tilfælde er, og hvad der er ordnet for at imødegaa Panik og andre uheldige Følger. Det forekommer mig at være en god Løsning, man har fundet, naar man forsøger at løse en Række af de civile Opgaver gennem et mellem Ministeriet og de forskellige Myndigheder indskudt Organ, nemlig det Organ, der hedder Dansk Luftværnsforening. Man sikrer sig derigennem, saaledes som denne Forening er dannet, at alt sker paa et neutralt Grundlag, for det maa siges, at i det Øjeblik, denne Forening paa mindste Maade bryder Neutraliteten ved, hvad den foretager sig, da vil det Samarbejde, som er etableret, ikke længere kunne fortsættes. Vi fra vor Side giver vor Tilslutning til det Forslag, der foreligger,

og til den Maade, paa hvilken man har planlagt Arbejdet videreført, men vi gør det, idet vi holder os til det nøgterne Realitetsgrundlag, som er skabt ved Kommissionsbetænkningen.

Jeg bemærkede før, at Danmark burde føre sin Politik saaledes, at Muligheden for Angreb og særlig for Angreb paa det mest udsatte Sted, København, blev saa lille som muligt, og dér lægger jeg Vægt paa, at der i denne Kommissionsbetænkning henvises til, at enhver militær Interesse bør fjernes fra det Sted, hvor man ikke ønsker Angreb sat ind. Dette betyder efter mit Skøn, at endnu omkring København henliggende Militærværker ved Lejlighed maa fjernes, og at man maa søge at skaffe Flaaden en Basis uden for København, baade saalænge den har den nuværende Form, og naar den senere maa gaa over til at blive et rent Vagtværn.

Jeg ønsker at gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Enkeltheder. Med Hensyn til Elektricitetsforsyningen i København forekommer det mig, at Kommissionen, maaske i nogen Grad foranlediget ved Beretningen fra Københavns Belysningsdirektør, ser noget for sort paa Forholdene. Det, man mangler her, og det, som maa tilvejebringes, er Oplysninger om, i hvilken Udstrækning private industrielle Foretagender er i Stand til at erstatte et katastroferamt Elektricitetsværk i København. Med mit Kendskab til Forholdene skulde jeg tro, at dette dog var muligt i saa høj Grad, at man kan betegne det som en ikke ganske ringe Grad. Jeg vil derefter sige, at man skulde jo nødtigt naa til, at den Lov, som vi i Gaar endelig vedtog her i Rigsdagen, og hvorefter man af økonomiske Grunde anbefaler Centralisation af Elektricitetsproduktionen, modvirkes af en Lov som denne eller gennem Foranstaltninger truffet paa dette Grundlag, hvor det foreslaas at sprede Elektriciteten. Det er jo i Virkeligheden saaledes, at hvis dette var rigtigt, saa skulde de Mennesker i Hasseris, der i Øjeblikket bygger et lille Elektricitetsværk, virkelig gøre noget for tjenstfuldt, hvilket vist ingen Fagmand vil sige.

Den anden Enkelthed, jeg gerne vil beskæftige mig med, er 1ste Stykke i § 2 i Lovforslaget, hvor der staar:

„Foreninger og Organisationer, hvis Virksomhed vedrører Løsningen af de i denne Lov omhandlede Opgaver, staar i det Omfang, i hvilket dette er Tilfældet, under Indenrigsministerens Tilsyn og skal